

Arrest

nr. 112 352 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2012 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze asielaanvraag werd afgesloten met het arrest nr. 101 030 van 16 april 2013 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 30 april 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende de weigering tot

in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten P(...) M(...)

geboren te Jalalabad, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.04.2013

Overwegende dat

betrokkene op 10.04.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 29.10.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 30.11.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 18.04.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 30.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij zijn originele taskara en twee schoolcertificaten aanbrengt; uit deze documenten echter enkel de identiteit van betrokkene blijkt, alsook dat hij in 1993 en 1995 school liep in Aali Nangarhar; deze feiten echter nooit door de Belgische asielinstanties betwist werden; er anderzijds geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; betrokkene hieromtrent een klacht (dd. 13.02.2013) neergelegd door zijn vader, met bevestiging van het dorpshoofd, het districtshuis en de verantwoordelijke van het dorp; de bewijswaarde van dergelijk document echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; betrokkene vervolgens ook zes arrestatiebevelen (dd. 05.03.2012, 29.03.2012, 03.08.2012, 23.06.2012, 30.09.2012 en 23.07.2012); betrokkene eveneens twee brieven van de taliban (z.d.) naar voren brengt, gericht aan betrokkene en zijn partner; betrokkene aan de hand van deze documenten wil bewijzen dat hij en zijn vrouw riskeren gestenigd/vermoord te worden bij een terugkeer naar Afghanistan; echter dient gesteld te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet gedurende zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aan toont dat zijn partner, P(...) G(...) S(...), een zending op haar naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd; betrokkene tenslotte ook een begeleidende brief van zijn advocaat, C(...) Van R(...) (dd. 29.04.2013) naar voren brengt; de bewijswaarde van deze brief gering is; deze brief immers op eenvoudig verzoek van betrokkene is opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van "het beginsel van goed bestuur".

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980

In wat de artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 macht geeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken die beperkt wordt aan de appreciatie van het karakter van nieuwheid van de elementen.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken, in zijn beslissing, schrijft zijn macht over, in de mate dat hij de inhoud van de nieuwe elementen beoordeelt.

Immers, heeft De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een recent arrest beslist dat:

" Dans l' hypothèse d'une nouvelle demande d'asile, comme en l' espèce, l'article 51/8 susmentionné attribue au Ministre ou de son délégué un pouvoir d'appréciation qui se limite à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués a son appui, et qui ne peut donc s'apparenter au pouvoir d'appréciation que les instances d'asile possèdent dans le cadre de l'examen au fond d'une telle demande, lequel permet de se fonder plus largement sur les critères de la Convention de Genève (en ce sens, arrêt CE, n° 88.870 du 11 juillet 2000). » (RVV, 30 april 2013, n° 102 133)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dus duidelijk gezegd dat de macht van de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt tot de appreciatie van de nieuwheid van de nieuwe elementen, en niet tot de inhoud van deze elementen.

We kunnen vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de betwiste beslissing een appreciatie over de inhoud van de nieuwe elementen heeft gemaakt.

We kunnen immers lezen in de beslissing de volgende, over een klacht, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geschreven: " De bewijswaarde van dergelijk document echter gering is "

Dat vormt een appreciatie van de inhoud van een nieuw element, die strijdig met artikel 51/8 is.

Bijgevolg, heeft DVZ het artikel 51/8 overtreedt.

Van de overtreding van het principe van het goede bestuur

Van DVZ schendt het principe van het goede bestuur door geen enerzijds met de documenten die door de eisers worden geleverd en anderzijds met de context van hun asielverzoek rekening te houden.

De bestuursautoriteit kan trouwens in dit stadium geen met de inhoud van de geproduceerde elementen rekening houden die alleen maar door CGVS beoordeeld kunnen worden.

In het aanwezige geval, zijn de asielzoekers in België na lange maanden aangekomen waar zij verborgen, zonder contact met hun families hadden geleefd.

Zij hebben dus enkele maanden om de nuttige stukken aan hun asielverzoek met name moeten te verenigen de diploma's en de documenten van identiteit omdat zij snel betreffende de inhoud van hun asielverzoek werden ondervraagd.

Voorts is de stand van Mevrouw bijzonder dramatisch op psychiatrisch niveau, zij heeft een baby verloren en zijn echtgenoot werd zeer bezet om het te helpen, alsmede om de kinderen te nemen in last.

Verschillende leden van de familie van beide aanvragers waren verdwenen, van anderen vreselijk schrik aan werden gejaagd en stemden dus niet ermee in om documenten te versturen.

Het heeft tot gevolg dat zij niet in staat waren om deze documenten te overleggen ter gelegenheid van het eerste asielverzoek.

Het ging dus goed om nieuwe documenten en van nieuwe elementen die de asielzoekers niet voor konden leveren, kon men dus ze niet verwerpen zonder het principe van het goede bestuur te schenden.

De aanvrager heeft eveneens arrestatiebevelen, getuigenissen en klachten van zijn vader aan de plaatselijke autoriteiten ingediend.

Echter DVZ verwerpt ze zonder met het asielverzoek van de eiser, met de bezwaren rekening te houden die men hem deed om geen stukken te produceren.

Hij is eveneens zo vrij om te beweren dat een document waarschijnlijk een vervalsing zonder uit te leggen is waarom.

Uiteindelijk omwille van een reden die men niet begrijpt analyseert DVZ de post van de advocaat alsof het om een stuk aan de hand van de vraag ging en solliciteert dat de advocaat geen waardige persoon vertrouwen is.

Echter de advocaat heeft nooit beweerd als getuige aan zijn klant te dienen, maar wel de documenten uiteenzetten die door deze aan de hand van zijn asiolverzoek worden afgegeven.

Deze analyse berust op een duidelijke beoordelingsfout en een misbruik macht, in zoverre het niet aan DVZ is om de inhoud van de documenten en hun geldigheid te analyseren.

Bovenvermelde middelen rechtvaardigen de annulatie van de bestreden beslissing.”

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aangezien aan de verzoeker reeds op 4 november 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zeven dagen.

De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoeker te kennen geeft dat de motieven van de bestreden beslissing getuigen van een duidelijke beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt hieronder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen blijkt alvast niet.

3.3. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht dient de Raad er vooreerst op te wijzen dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

Het betreffende artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.4 De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.5 In een eerste onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken door te oordelen dat *“de bewijswaarde van dergelijk document echter gering is”*, een beoordeling heeft gemaakt van de inhoud van deze elementen hetgeen strijdig zou zijn met artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dat enkel de bevoegdheid zou verlenen om de *“nieuwheid”* van de elementen te beoordelen.

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen omvat het begrip *“nieuw gegeven”* niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die oordeelt over het eventuele beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is immers duidelijk wat de criteria betreft om te bepalen of een bij een herhaalde asielaanvraag voorgelegd element al dan niet een *“nieuw gegeven”* uitmaakt. Eén van die criteria is dat de gegevens ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft dus niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot

het *prima facie* beoordelen van de als nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Uit stukken die geen of een geringe bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker doelt op de beoordeling van de door zijn vader neergelegde klacht *d.d.* 13 februari 2013. De verweerder is met name van oordeel dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dat het daarom slechts een geringe bewijswaarde heeft. Het gegeven dat deze klacht een gesolliciteerd karakter heeft, wordt door de verzoeker niet betwist. De verzoeker beperkt zich in zijn betoog immers tot de algemene stelling dat de verweerder met dergelijk oordeel in strijd met het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de inhoud van het document zou hebben beoordeeld. Deze ongenueanceerde stellingname gaat, gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, niet op. Uit het citaat van het arrest nr. 102 133 van 30 april 2013 blijkt overigens niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de als nieuw voorgebrachte elementen niet *prima facie* zou kunnen onderzoeken. Hieruit blijkt enkel dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken niet van dezelfde aard is als de bevoegdheid waarover de asielinstanties beschikken bij de beoordeling van de gegrondheid van het asielverzoek.

De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de verweerder met miskennis van de gegevens van het dossier of in kennelijke onredelijkheid tot zijn bevinding zou zijn gekomen dat de klacht van zijn vader een geringe bewijswaarde heeft en dat de verzoeker hiermee *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

3.6 De verzoeker is het voorts niet eens met het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat hij bepaalde stukken reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. De verzoeker zet vervolgens de redenen uiteen waarom hij de documenten niet eerder heeft kunnen verkrijgen.

Hoewel de verzoeker niet aanduidt over welke documenten hij het precies heeft, kan uit de motieven van de bestreden beslissing worden afgeleid dat het gaat om zes arrestatiebevelen *d.d.* 5 maart 2012, 29 maart 2012, 23 juni 2012, 23 juli 2012, 3 augustus 2012 en 30 september 2012 en twee brieven van de taliban zonder datum. Over deze documenten heeft de verweerder immers geoordeeld *“dat betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet gedurende zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoont dat zijn partner, P(...) G(...) S(...),, een zending op haar naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; voornoemde documenten dan ook bezwaarlijk als nieuw element kunnen worden beschouwd”*.

Aangezien het gaat om stukken waarvan het recentste dateert van 30 september 2012 en de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier verklaarde dat hij deze stukken in maart 2013 heeft ontvangen (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 6 mei 2013, vraag 15) en anderzijds ook blijkt dat deze stukken met een aangetekende zending werden opgestuurd op 5 maart 2013 (administratief dossier, kopie enveloppe), komt het de Raad alleszins niet kennelijk onredelijk noch onjuist over dat de verweerder oordeelde dat de verzoeker niet aantoont dat deze documenten niet tijdens de vorige asielprocedure konden worden aangebracht. Het geëigende moment hiertoe was immers de terechtzitting op de Raad waar verzoekers beroep in volle rechtsmacht werd behandeld, dit is 27 maart 2013. Verzoekers betoog omtrent de moeilijkheden om de documenten te verkrijgen, bestaat overigens enkel uit blote beweringen waarvan geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd. Dergelijke

ongefundeerde beweringen volstaan niet om aannemelijk te maken dat de genoemde stukken niet ten laatste op de terechtzitting van 27 maart 2013 konden worden voorgelegd.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de in het verzoekschrift opgenomen uitleg niet aan de verweerder heeft ter kennis gebracht zodat zijn betoog overkomt als een poging om *a posteriori* het oordeel dat “*betrokkene niet kan aantonen dat hij deze documenten niet gedurende zijn vorige asielaanvraag had kunnen aanbrengen*” te ontcrachten. De Raad dient er op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. Het is eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op grond van de gegevens zoals deze voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Met zijn *a posteriori* betoog nodigt de verzoeker de Raad dan ook uit om zelf, in de plaats van de verweerder, een uitspraak te doen over de vraag of de verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij deze stukken niet tijdens de eerste asielprocedure kon voorleggen. De Raad treedt echter te dezen niet op als feitenrechter en hij beschikt niet over de bevoegdheid om zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van het bestuur.

De in het verzoekschrift weergegeven *a posteriori* beweringen die niet worden gestaafd met enig objectief element en die ten tijde van de bestreden beslissing niet aan het oordeel van de verweerder werden voorgelegd, kunnen de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren. De verzoeker toont niet aan dat de genoemde stukken ten onrechte niet als nieuwe elementen werden in aanmerking genomen, dit terwijl de bewijslast dat bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoeker ligt (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610).

3.7 De verzoeker vergist zich voorts waar hij stelt dat de in bestreden beslissing beweerd wordt dat een document waarschijnlijk een vervalsing is. Dergelijk oordeel valt nergens in de motieven van de bestreden beslissing te lezen. De kritiek van de verzoeker mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag.

Het is de Raad voorts niet duidelijk wat de verzoeker bedoelt met de volgende passage: “*Uiteindelijk omwille van een reden die men niet begrijpt analyseert DVZ de post van de advocaat alsof het om een stuk aan de hand van de vraag ging en solliciteert dat de advocaat geen waardige persoon vertrouwen is.*” In de mate dat de verzoeker ervan uitgaat dat de bestreden beslissing zijn advocaat als een onwaardige vertrouwenspersoon bestempelt, merkt de Raad op dat dit niet de strekking is van de bestreden beslissing. De verweerder motiveert omtrent de bij de tweede asielaanvraag voorgelegde begeleidende brief van de advocaat het volgende: “*de bewijswaarde van deze brief [is] gering; deze brief [is] immers op eenvoudig verzoek van betrokkene opgesteld door diens advocaat, wiens taak erin bestaat de belangen van zijn cliënt te behartigen, wat betekent dat deze brief niet als een objectief element kan beschouwd worden, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron;*”. De verweerder is aldus van oordeel dat ook de brief van de advocaat een geringe bewijswaarde heeft, zodat hij niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kan worden in aanmerking genomen. De verzoeker toont met zijn uiterst vage en onduidelijke kritiek niet aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of dat het zou berusten op een onjuiste feitenvinding.

3.8 Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden.

De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder op een kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoeker “*geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980*” zodat de betrokken aanvraag niet in overweging werd genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of bevoegdheidsoverschrijding is bijgevolg niet aangetoond.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.9 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoeker werpt de schending op van het “*beginsel van goed bestuur*”. Het bestuursrecht kent echter geen uniek en enig ‘beginsel van behoorlijk bestuur’ maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. De Raad wijst er op dat de kritiek van de verzoeker reeds werd beoordeeld in het licht van de materiële motiveringsplicht. De aangevoerde schending van “*het beginsel van goed bestuur*” is dan ook onontvankelijk.

3.10 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE